

6.

Najzad se dogodilo. Očekivana poruka je stigla. Činilo mu se da je na to čekao celog života. Išao je dugim hodnikom u Ministarstvo, i stigao skoro do mesta gde mu je Džulija tutnula ceduljicu u šake, kad je osetio da odmah za njim ide neko krupniji od njega. Taj neko, ko god je bio, malo se zakašljao, očigledno spremajući se da progovori. Vinston se naglo zaustavi i okrete. Ugleda O'Brajena.

Najzad su stajali licem u lice; Vinston oseti samo jedan impuls: da pobegne. Srce mu je žestoko tuklo. Ne bi bio sposoban da progovori. O'Brajen, međutim, produži istim korakom, za trenutak prijateljski položi ruku na Vinstonovu mišicu, tako da obojica kretoše dalje jedan uz drugog. Zatim progovori s onom čudnom ozbiljnom učtivošću po kojoj se razlikovao od većine članova Uže partije.

"Nadao sam se da ću imati prilike da porazgovaram s vama", reče on. "Neki dan sam čitao u Tajmsu jedan vaš članak u Novogovoru. Vas Novogovor zanima s naučne tačke gledišta, zar ne?"

Vinston beše povratio nešto kontorole nad sobom. "Teško da bi se moglo reći da je s naučne tačke gledišta", reče on. "Ja sam samo amater. To nije moja oblast; nisam nikad imao posla sa samim stvaranjem jezika."

"Ali se njime izvrsno služite", reče O'Brajen. "To ne mislim samo ja. Nedavno sam razgovarao s jednim vašim prijateljem koji je zaista stručnjak. Za trenutak mu se ne mogu setiti imena." Vinstonovo srce se opet bolno protrese. Taj o kome je bila reč nije mogao biti niko drugi do Sajm. Ali Sajm je bio ne samo mrtav, nego ukinut, nelice. Pomenuti ga bilo bi smrtno opasno. O'Brajenova primedba je očigledno trebalo da posluži kao signal, kao šifra.

Učestvujući zajedno s njim u malom činu zlomisli, O'Brajen je od Vinstona načinio saučesnika. Oni produžiše korakom niz hodnik, ali O'Brajen se najednom zaustavi. Gestom koji je uvek obezoružavao i odavao prijateljstvo, on popravi naočari na nosu. Zatim nastavi: "U stvari sam vam hteo reći da sam u vašem članku naišao na dve reči koje su zastarele. No u upotrebi su bile sve do nedavno. Jeste li videli deseto izdanje Rečnika Novogovora?"

"Nisam", reče Vinston. "Mislio sam da još nije izišao. Mi se u Dokumentaciji još uvek služimo devetim."

"Deseto izdanje se neće pojaviti još nekoliko meseci; ali razdeljeno je nekoliko signalnih primeraka. Jedan imam i ja. Možda bi vas interesovalo da pogledate."

"Veoma", reče Vinston, shvativši smesta kuda to vodi.

"Neka od novih dostignuća upravo su ingeniozna. Smanjenje broja glagola - mislim da će vas to osobito zanimati. Kako ćemo: da li da vam pošaljem po kuriru? Bojim se da ću zaboraviti; za te stvari nemam pamćenje. Možda ako biste vi došli do mene da vam ga dam? Čekajte. Daću vam moju adresu."

Stajali su ispred telekrana. Pomalo rasejano, O'Brajen pipunu po džepovima, zatim izvadi beležnik s kožnim koricama i zlatnu hemijsku olovku. Odmah ispod telekrana, u položaju da svako ko posmatra s druge strane instrumenta može pročitati šta piše, on nažvrlja adresu, otkide list i dade ga Vinstonu.

"Kod kuće sam obično uveče", reče on. "Ako me ne bude, moj sluga će vam dati rečnik."

Potom ode, ostavivši Vinstona da drži listić papira, koji ovog puta nije trebalo kriti. On ipak pažljivo nauči adresu napamet, i posle nekoliko sati ubaci papir u rupu za pamćenje zajedno sa gomilom drugih papira.

Njihov razgovor je potrajao najviše dva-tri minuta. Cela epizoda mogla je imati samo jedno značenje. Bila je smišljena da bi Vinston saznao O'Brajenovu adresu. To je bilo potrebno, jer